FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 9 oktober 2002 *

I mål T-134/01,

Hans Fuchs Versandschlachterei KG, Duisburg (Tyskland), företrätt av advokaterna U. Schrömbges, L. Harings och C. Hütter,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Niejahr, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om, i första hand, att kommissionen skall förpliktas att betala 13 130,04 tyska mark (6 713,28 euro) jämte 8 procents årlig ränta från och med den 1 mars 2000, och, i andra hand, att Bundesanstalt für Landwirtschaft und

* Rättegångsspråk: tyska.

Ernährung skall åläggas att betala 13 130,04 tyska mark (6 713,28 euro) jämte 8 procents årlig ränta från och med den 1 mars 2000,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden R.M. Moura Ramos samt domarna J. Pirrung och A.W.H. Meij,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 23 april 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I rådets förordning (EG) nr 2802/98 av den 17 december 1998 om ett program för leverans av jordbruksprodukter till Ryska federationen (EGT L 349, s. 12) föreskrivs att Ryska federationen skall förses med jordbruksprodukter.

2 I artikel 2.3 i förordning nr 2802/98 föreskrivs att leveranskostnaderna, som omfattar transport till hamn eller gränsstation exklusive lossning och i tillämpliga fall även kostnader för bearbetning inom gemenskapen, skall fastställas genom anbudsförfarande eller, i brådskande fall eller vid transportsvårigheter, genom begränsade anbudsförfaranden.

3 Enligt artikel 4.1 i förordning nr 2802/98 skall kommissionen ansvara för genomförandet av dessa åtgärder i enlighet med de villkor som fastställs i förordningen.

4 I kommissionens förordning (EG) nr 111/1999 av den 18 januari 1999 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2802/98 (EGT L 14, s. 3) föreskrivs följande i tredje skälet: "För att säkerställa tillräcklig konkurrens mellan de olika aktörerna inom gemenskapen bör leveranserna, både av bearbetade produkter och av produkter som inte finns tillgängliga i interventionslager och som måste anskaffas på gemenskapsmarknaden, ske i två etapper och det bör tilldelas separata kontrakt för framställningen av en bearbetad produkt, för anskaffandet av en produkt på marknaden och därefter för leveransen till den bestämmelseort som fastställs av mottagarlandet."

5 I artikel 2.3 i förordning nr 111/1999 föreskrivs följande:

"Anbudsinfordran får avse fastställande av kostnaderna för leverans av de produkter som skall anskaffas på gemenskapsmarknaden (leverans av griskött). Om så är fallet skall kostnaderna även inbegripa bearbetning, förpackning och märkning av de produkter som skall levereras till den bestämmelseort som fastställs i anbudsinfordran, i enlighet med bestämmelserna i den särskilda anbudsinfordran."

6 I artikel 4.1 i förordning nr 111/1999 föreskrivs att anbud skall lämnas skriftligen till interventionsorganet. I enlighet med artikel 6.1 i förordningen, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1125/1999 av den 28 maj 1999 (EGT L 135, s. 41), skall interventionsorganet för varje parti till kommissionen översända fullständiga kopior på de två bästa anbuden.

7 Enligt artikel 6.3 i förordning nr 111/1999, i dess lydelse enligt förordning nr 1125/1999, skall kommissionen så snart som möjligt underrätta den anbudsgivare som tilldelats kontrakt och tillsända det interventionsorgan som fått anbuden en kopia av beslutet.

8 Enligt artikel 10.1 i förordning nr 111/1999 skall begäran om betalning för leveransen inlämnas till interventionsorganet.

9 I artikel 16 i förordning nr 111/1999 föreskrivs följande:

"Europeiska gemenskapens domstol är behörig att avgöra varje tvist som följer av uppfyllandet, det bristande uppfyllandet eller tolkningen av villkoren för leveranser som utförs i enlighet med denna förordning."

10 Kommissionen antog den 28 maj 1999 förordning (EG) nr 1135/1999 om öppnande av ett andra anbudsförfarande för anskaffning av griskött på gemenskapsmarknaden för senare leverans till Ryssland (EGT L 135, s. 85).

11 I artikel 1 i förordning nr 1135/1999 föreskrivs att ett anbudsförfarande skall öppnas för fastställande av kostnaderna för leverans av 40 000 ton griskött i slaktkroppsekvivalenter, med de kännetecken och av den kvalitet som anges i bilaga 1, och som skall levereras i enlighet med artikel 2.3 i förordning nr 111/1999, enligt föreskrifterna i både den förordningen och denna förordning.

12 I artikel 2 i förordning nr 1135/1999 föreskrivs följande:

"För ett visst parti skall leveransen omfatta:

a) Inköp av de produkter som anges i bilaga I, som skall anskaffas på gemenskapsmarknaden, och, när det gäller inköp av färska produkter, bearbetning till frysta produkter.

b) Förpackning och märkning av produkterna enligt föreskrifterna i bilaga I.

c) Leverans av produkterna uttagna från kyllagret i gemenskapen, till den plats som anges i anbudet av kontraktsinnehavaren, lastade på transportmedlet, inom den tidsfrist som anges i bilaga II.

d) Lagring av produkten i väntan på transportörens omhändertagande som skall ske inom minst tio arbetsdagar efter de datum som anges i bilaga II. Därefter skall det belopp som anges i artikel 7 a.1 i förordning (EG) nr 111/1999 utbetalas till den anbudsgivare som står för anskaffandet.

Anbudet skall innehålla den exakta adressen till den plats där produkterna skall avhämtas (kyllager) och den plats där alla produkter i ett parti skall lämnas. Denna plats skall vara lättillgänglig för transportören när varorna skall övertas och tillåta lastning av 100 ton per arbetsdag."

13 I artikel 6 i förordning nr 1135/1999 föreskrivs följande:

"Anbudsgivare skall vidta nödvändiga åtgärder så att innehavaren av leveranskontraktet vid lastningen får tillgång till följande intyg:

— veterinärintyg

— ursprungsintyg

— kvalitetsintyg

— sundhetsintyg

Kostnaderna för dessa intyg skall den anbudsgivare svara för som skall anskaffa produkten.

Intygen skall utformas i enlighet med de förlagor som kommissionen, på aktörernas begäran, översänder."

14 Förordning nr 1135/1999 upphävdes genom kommissionens förordning (EG) nr 1248/1999 av den 16 juni 1999 om upphävande av det anbudsförfarande som öppnades genom kommissionens förordning nr 1135/1999 (EGT L 150, s. 23). Genom kommissionens förordning (EG) nr 1773/1999 av den 10 augusti 1999 (EGT L 211, s. 46) upphävdes förordning nr 1248/1999 och ändrades förordning nr 1135/1999 vad bland annat gäller olika datum för ingivande av anbud och verkställande av leverans.

15 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1955/1999 av den 13 september 1999 om transport av griskött till Ryska federationen (EGT L 242, s. 13) inleddes ett anbudsförfarande för fastställande av kostnaderna för transport av griskött, anskaffat på grundval av förordning nr 1135/1999, som skall levereras från gemenskapens lager till Ryssland.

Bakgrund till tvisten

16 Den 1 september 1999 ingav sökanden till Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (nedan kallad BLE), som är det tyska interventionsorganet, ett anbud på anskaffning av griskött till Ryssland i enlighet med förordningarna nr 111/1999 och nr 1135/1999.

17 Genom beslut av den 14 september 1999 tilldelade kommissionen kontrakt för anskaffande till de anbudsgivare som anges i artikel 1 i beslutet. Enligt beslutet tilldelades sökanden parti nr 14 — 1 000 ton halva slaktkroppar.

18 Genom telefax av den 15 oktober 1999 översände kommissionen till sökanden sitt beslut att tilldela bolaget Tour Trans Internationale Speditions GmbH (nedan kallat Tour Trans) kontraktet att ombesörja transporten av sökandens parti.

19 Vid avhämtningen av partiet vid kyllagret i Zerbst (Tyskland) överlämnade sökanden till Tour Trans 60 veterinärintyg, inklusive sundhetsintyg, som upprättats av veterinärtjänsten i Duisburg för den kvantitet som levererats vid kyllagret i Zerbst. Vidare överlämnades ett ursprungsintyg som upprättats av handels- och industrikammaren i Duisburg för en total kvantitet på 1 013 331,2 kilo, samt ett kvalitetsintyg som sökanden upprättat beträffande samma kvantitet.

20 Tour Trans accepterade inte sökandens sätt att handlägga frågan. Tour Trans krävde därför att sökanden skulle tillhandahålla nödvändiga handlingar för varje transportmedel som Tour Trans nyttjade, och uppgav även att bolaget självt, men på sökandens bekostnad, skulle låta upprätta nämnda handlingar för det fall sökanden underlät att tillmötesgå Tour Trans begäran.

21 Genom skrivelse av den 20 oktober 1999 underrättade sökanden kommissionen om att sökanden och Tour Trans var oeniga i denna fråga. Kommissionen svarade genom skrivelse av den 25 oktober 1999, med hänvisning till artikel 6 i förordning nr 1135/1999, att den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet är skyldig att tillhandahålla de i bestämmelsen föreskrivna intygen beträffande vart och ett av de nyttjade transportmedlen.

22 Genom skrivelse av den 10 november 1999 uppgav kommissionen för sökanden att Tour Trans skulle vidta åtgärder för att få fram nödvändiga intyg, men att sökanden enligt artikel 6 i förordning nr 1135/1999 skulle svara för kostnaderna för detta och att nämnda kostnader skulle debiteras av BLE.

23 Den 26 november 1999 skickade Tour Trans en faktura till BLE. Fakturan avsåg de kostnader som uppkommit för erhållandet av intyg för varje transportmedel, och fakturabeloppet uppgick till 13 130,04 tyska mark (DEM). Genom skrivelse av den 1 mars 2000 underrättade BLE sökanden om att ett belopp om 13 130,04 DEM påförts sökanden och att nämnda belopp räknats av från det belopp som sökanden skulle erhålla.

24 Genom skrivelse av den 2 maj 2000 underrättade sökanden kommissionen om att den tyckte det var fel att BLE påfört sökanden kostnaderna och begärde därför att det avräknade beloppet skulle betalas.

25 Kommissionen skickade genom skrivelse av den 4 augusti 2000 en kopia av sökandens skrivelse till BLE. Kommissionen erinrade därvidlag om att intyg skall tillhandahållas för varje transportmedel. Avslutningsvis ombad kommissionen att BLE skulle informera sökanden om detta.

26 Den 19 september 2000 skickade sökanden genom sina advokater en skrivelse till kommissionen. I skrivelsen hävdade sökanden att intyg inte måste utfärdas för varje nyttjat transportmedel, utan endast för hela partiet.

27 Kommissionen besvarade skrivelsen genom skrivelse av den 10 april 2001. Kommissionen erinrade därvid om vad den uppgett i tidigare skriftväxling.

Förfarandet

28 Sökanden har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 juni 2001 väckt förevarande talan.

29 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och anmodade parterna, såsom en åtgärd för processledning i enlighet med artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, att besvara skriftliga frågor och inge vissa handlingar. Parterna efterkom dessa uppmaningar.

30 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 23 april 2002.

31 Under sammanträdet anmodade förstainstansrätten kommissionen att inom två veckor ge in en handling, nämligen den tyska förlagan till det ursprungsintyg som anges i artikel 6 i förordning nr 1135/1999.

32 Kommissionen efterkom denna begäran genom skrivelse av den 15 maj 2002.

33 Sökanden yttrade sig inte över skrivelsen inom den föreskrivna tidsfristen.

Parternas yrkanden

34 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— i första hand, förplikta kommissionen att till sökanden betala 13 130,04 DEM jämte 8 procents årlig ränta från och med den 1 mars 2000,

— i andra hand, ålägga BLE att till sökanden betala 13 130,04 DEM jämte 8 procents årlig ränta från och med den 1 mars 2000, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— i första hand, avvisa talan,

— i andra hand, ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

36 Sökanden har, med hänvisning till artikel 238 EG, gjort gällande att domstolen är behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedomsklausul i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av gemenskapen eller för dess räkning. Vidare har sökanden gjort gällande att enligt artikel 3 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89) är det förstainstansrätten som utövar denna behörighet i förevarande mål.

37 Sökanden anser att det föreligger ett kontraktsförhållande mellan sökanden och kommissionen på den grunden att kommissionen antog sökandens anbud. I detta kontraktsförhållande återfinns skiljedomsklausulen i artikel 16 i förordning nr 111/1999. Nämnda kontraktsförhållande omfattas av bestämmelserna om offentlig upphandling. I domen av den 11 februari 1993 i mål C-142/91, Cebag mot kommissionen (REG 1993, s. I-553), har domstolen slagit fast att det förelåg ett kontraktsförhållande mellan kommissionen och anbudsgivarna på den grunden att en grundläggande förutsättning för leverans, nämligen priset, fastställs genom anbudsgivarnas anbud och kommissionens accept av nämnda anbud.

38 Sökanden har även åberopat artikel 24.1 b i rådets förordning (EG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen (EGT L 166, s. 1). Enligt denna bestämmelse är kommissionen behörig att sluta avtal om livsmedelsbiståndsprogram.

39 Sökanden har vidare anfört följande. Även om kommissionen samarbetar med nationella interventionsorgan, är det kommissionen som enligt artikel 6.2 i förordning nr 111/1999 är ensam behörig att fatta bindande beslut om tilldelning av kontrakt. I enlighet med de principer som följer av domen i det ovannämnda målet Cebag mot kommissionen utgör behörigheten att fatta beslut om en grundläggande förutsättning för leverans, nämligen priset, också grund för att ett kontraktsförhållande skall anses föreligga mellan anbudsgivaren och kommissionen. De nationella interventionsorganen var med om att vidta anskaffningsåtgärder endast i egenskap av hjälporgan till kommissionen. Detta följer även av artikel 9.1 i förordning nr 111/1999.

40 Vad gäller ränteyrkandet har sökanden gjort gällande följande. Det är inte erforderligt att ange någon särskild grund för detta yrkande. Rätten att erhålla ränta följer av huvudyrkandet och av de allmänna rättsprinciper som förstainstansrätten slagit fast.

41 Kommissionen har yrkat att talan skall avvisas.

42 Kommissionen har i första hand gjort gällande följande. Det föreligger inte något kontraktsförhållande mellan kommissionen och anbudsgivarna. Grunden för detta är att de i målet tillämpliga förordningarna saknar bestämmelser av det slaget, samt att en stor del av anskaffningsåtgärderna vidtagits av medlemsstaternas interventionsorgan och således inte direkt av kommissionen.

43 Den av sökanden åberopade domen i det ovannämnda målet Cebag mot kommissionen är inte relevant i förevarande mål. De förordningar som utgjorde grunden för domen i det ovannämnda målet Cebag mot kommissionen skiljer sig nämligen i kvalitativt hänseende från förordningarna nr 2802/98 och

nr 111/1999. Till skillnad från vad sökanden har påstått är de i förordning nr 1292/96 föreskrivna allmänna reglerna om livsmedelsbistånd inte tillämpliga på de åtgärder som är föremål för prövning i detta mål. Det saknas bestämmelser i förordning nr 2802/98 som ger kommissionen behörighet att sluta avtal. Till skillnad från vad som är fallet beträffande förordning nr 1292/96 är artikel 37 EG den rättsliga grunden för förordning nr 2802/98. Detta innebär att det är fråga om en åtgärd som vidtagits inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

44 Enligt artikel 6 i förordning nr 2802/98, som hänvisar till artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 94, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23), skall garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) bära kostnaderna för genomförandet av åtgärden. Det åligger i detta fall medlemsstaterna att säkerställa att gemenskapsbestämmelserna verkställs på territoriet. De nationella myndigheterna agerar således i princip i eget namn och under eget ansvar.

45 Artikel 16 i förordning nr 111/1999 kan inte anses vara en skiljedomsklausul i den mening som avses i artikel 238 EG. De i målet aktuella förhållandena är nämligen inte av kontrakträttslig natur.

46 Kommissionen har tillagt att talan inte kan tas upp till sakprövning ens om talan skulle omkvalificeras till att bli en talan enligt artikel 230 EG om ogiltigförklaring av kommissionens beslut i skrivelsen av den 29 mars 2001. Grunden för detta är att nämnda beslut endast är en rättsakt som bekräftar ett tidigare beslut, mot vilket talan inte väckts inom föreskriven tid.

47 Kommissionen har dessutom gjort gällande att yrkandet om 8 procents ränta från och med den 1 mars 2000 under alla omständigheter skall avvisas. Någon grund har nämligen inte åberopats till stöd för yrkandet, och kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna är därför inte uppfyllda.

Förstainstansrättens bedömning

48 Förstainstansrätten kommer först att pröva huruvida det föreligger något rättsförhållande mellan kommissionen och sökanden. Om så är fallet kommer det därefter att prövas huruvida detta förhållande är av kontraktsrättslig natur.

49 Enligt artikel 4.1 i förordning nr 2802/98 skall kommissionen ansvara för genomförandet av åtgärder för leverans av jordbruksprodukter till Ryssland. Enligt bestämmelserna i artikel 6 i förordning nr 111/1999 skall kommissionen fatta beslut om tilldelning av leveranskontrakt till en anbudsgivare, medan interventionsorganets uppgifter på det stadiet endast består i att ta emot och vidarebefordra anbudsgivarnas anbud till kommissionen. Beslutet av den 14 september 1999, genom vilket parti nr 14 tilldelades sökanden, fattades av kommissionen. Enligt artikel 8.3 i samma förordning skall endast kommissionen ha befogenhet att ge instruktioner så att leveransen kan fortsätta. I artikel 9 i förordningen anges att kommissionen skall kontrollera leveransen. Slutligen anges i BLE:s skrivelse av den 1 mars 2000 till sökanden att BLE enligt kommissionens instruktioner av den 10 november 1999 innehöll ett belopp på 13 130,04 DEM.

50 Av ovannämnda bestämmelser och sakomständigheter följer att ett rättsförhållande uppkommit mellan å ena sidan kommissionen, i egenskap av upphandlande myndighet, och å andra sidan sökanden, i egenskap av anbudsgivare. Det är visserligen riktigt att medlemsstaternas interventionsorgan vidtog en del av anskaffningsåtgärderna, bland annat erlade de betalning till anbudsgivarna enligt det i artikel 10 i förordning nr 111/1999 föreskrivna förfarandet, men detta utgör inte någon grund för att förstainstansrätten skall ändra sin bedömning att det föreligger ett rättsförhållande mellan kommissionen och sökanden.

51 Vad gäller kvalificeringen av rättsförhållandet mellan kommissionen och sökanden gör förstainstansrätten följande bedömning. För det första finns det inte någon uttrycklig bestämmelse om detta i de tillämpliga förordningarna, det

vill säga förordningarna nr 2802/98, 111/1999 och 1135/1999. Förordningarna skiljer sig således i detta avseende dels från rådets förordning nr 3972/86 av den 22 december 1986 om livsmedelsbistånd och dess administrering (EGT L 370, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 11, s. 339) som var tillämplig i det ovannämnda målet Cebag mot kommissionen, dels från förordning nr 1292/96, som ersatte förordning nr 3972/86), i vilka det uttryckligen föreskrivs att livsmedelsbistånd levereras på grundval av avtalsförpliktelser.

52 Att det inte finns någon sådan uttrycklig kvalificering i de i målet tillämpliga förordningarna innebär dock inte att det kan uteslutas att förhållandet mellan kommissionen och en anbudsgivare (som sökanden) kan anses vara ett kontraktsförhållande.

53 I och med att kommissionen accepterade sökandens anbud har ett rättsförhållande uppkommit mellan de båda och därigenom ömsesidiga rättigheter och skyldigheter. Sökanden åtog sig att leverera en viss mängd griskött till en angiven ort vid en viss tidpunkt. Kommissionen åtog sig att se till att överenskommet pris erlades. Ett dylikt förhållande uppfyller de villkor som skall vara uppfyllda för att ett ömsesidigt förbindande kontrakt skall anses vara vid handen (förstainstansrättens beslut av den 18 juli 1997 i mål T-44/96, Oleifici Italiani mot kommissionen, REG 1997, s. II-1331, punkterna 33—35, och av den 3 oktober 1997 i mål T-186/96, Mutual Aid Administration Services mot kommissionen, REG 1997, s. II-1633, punkterna 41—44).

54 Att det verkligen är fråga om ett kontraktsförhållande mellan kommissionen och sökanden bekräftas av förekomsten av klausulen i artikel 16 i förordning nr 111/1999. I nämnda bestämmelse föreskrivs att Europeiska gemenskapernas domstol är behörig att avgöra varje tvist som följer av uppfyllandet, det bristande uppfyllandet eller tolkningen av villkoren för leveranser som utförs i enlighet med denna förordning. Denna klausul får rimlig betydelse endast om det föreligger ett kontraktsförhållande mellan kommissionen och en anbudsgivare, såsom sökanden.

55 Mot denna bakgrund finner förstainstansrätten att sökandens yrkande, grundat på artikel 16 i förordning nr 111/1999 och artikel 238 EG, kan tas upp till sakprövning.

56 Vad gäller det accessoriska ränteyrkandet gör förstainstansrätten följande bedömning. I medlemsstaternas rättsordningar är det allmänt vedertaget att dröjsmål med betalning medför en skada som borgenären skall ersättas för. Vidare föreskrivs i artikel 78 i Förenta nationernas konvention angående avtal om internationella köp av varor att om en part inte betalar priset eller något annat förfallet belopp, har den andra parten rätt till ränta på beloppet. Inom gemenskapsrätten anses denna ersättningsskyldighet utgöra en allmän rättsprincip (se exempelvis domstolens dom av den 4 oktober 1979 i mål 238/78, Ireks-Arkady mot rådet, REG 1979, s. 2955; svensk specialutgåva, volym 4, s. 567, punkt 20, och av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 32, och förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i de förenade målen T-202/96 och T-204/96, Von Löwis och Alvarez-Cotera mot kommissionen, REG 1998, s. II-2829).

57 Eftersom sökandens accessoriska yrkande avser betalning av dröjsmålsränta såsom schablonmässigt beräknad och abstrakt ersättning, behöver det inte anges någon särskild grund. Yrkandet kan mot denna bakgrund tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

58 Sökandens förstahandsyrkande avser verkställandet av det mellan sökanden och kommissionen träffade kontraktet. Som enda grund för detta yrkande har det

gjorts gällande att kommissionen tolkade förordningarna nr 111/1999 och nr 1135/1999, särskilt artikel 6 i förordning nr 1135/1999, på ett felaktigt sätt.

59 Sökandens andrahandsyrkande är ett skadeståndsyrkande. Som enda grund för detta yrkande har det gjorts gällande att kommissionen åsidosatte sin skyldighet att lämna upplysningar innan avtal kommer till stånd.

Parternas argument

60 Sökanden har gjort gällande att enligt artikel 6 i förordning nr 1135/1999 skall den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet se till att den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet "vid lastningen" får tillgång till intygen. Att det hänvisas till lastningstidpunkten tyder på att bestämmelserna avser de intyg som skall säkerställa att varan vid just den tidpunkten överensstämmer med uppställda krav. Artikel 6 berör endast upphandlingen av anskaffandet, dock inte den fortsatta transporten till Ryssland. Eftersom den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet kunde upprätta transporthandlingar för varje transportmedel på grundval av de intyg som sökanden tillhandahållit, anser sökanden att den uppfyllt sina skyldigheter. Artikel 6 uppställer således inte något krav på sökanden att tillhandahålla anbudsgivaren som tilldelats leveranskontraktet intyg för varje transportmedel. Inte heller uppställs något krav på att sökanden skall svara för kostnaderna för intygen.

61 Den tolkning som kommissionen gjort står i strid med innebörden av och syftet med artikel 6 i förordning nr 1135/1999. Att upphandlingen delas upp i två separata delar innebär att två sorters skyldigheter uppkommer som också är separata. Anbudsgivaren som tilldelats anskaffningskontraktet skall endast tillhandahålla varan så att den blir tillgänglig på sätt som föreskrivs i förordningen, vilket skall göras "vid lastningen". Från och med denna tidpunkt

upphör dennes skyldigheter. De kostnader som uppkommer efter denna tidpunkt skall inte bäras av den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet, utan tvärtom av den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet.

62 Sökanden har gjort gällande att den saknar såväl den faktiska som den juridiska möjligheten att tillhandahålla intyg för varje nyttjat transportmedel. Sökanden kan inte få tillgång till uppgifter om exempelvis typen, antalet och kännetecknen beträffande varje transportmedel. Det är endast anbudsgivaren som tilldelats leveranskontraktet som närmare kan lämna dessa uppgifter. Kommissionens tolkning innebär att den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet åläggs en orimlig uppgift. Anbudsgivaren som tilldelats leveranskontraktet kan nämligen välja vilket transportmedel som han vill nyttja utan att ta hänsyn till den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet. När sökanden lämnade sitt anbud hade den ingen möjlighet att känna till vilka handlingar den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet skulle komma att behöva. Inte heller kände sökanden till vilka kostnader som detta skulle innebära.

63 Det följer även av artikel 2.2 i förordning nr 1955/1999 att skyldigheterna för anbudsgivaren som tilldelats anskaffningskontraktet upphör i och med att varorna levereras till kyllagret.

64 Slutligen anges i artikel 2.3 i förordning nr 111/1999 särskilt kostnader för bearbetning, förpackning och märkning såsom kostnader som uppkommer för leverans. Däremot anges inte kostnaderna för senare upprättande av transporthandlingar.

65 Kommissionen har åberopat artikel 5.1 g i förordning nr 111/1999. I nämnda bestämmelse anges att anbudet skall omfatta kostnader för lagring och transport till den bestämmelseort som anges i anbudsinfordran. Enligt artikel 2 c i förordning nr 1135/1999 skall leveransen omfatta leverans av produkterna

lastade på transportmedlet. Mot denna bakgrund skall artikel 6 i förordning nr 1135/1999 tolkas så, att avsedda intyg skall upprättas för varje nyttjat transportmedel och att kostnaderna för detta skall läggas på den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet.

66 Vidare hänvisar sista stycket i artikel 6 i förordning nr 1135/1999 till de förlagor till intyg som skall användas. Därigenom integreras dessa förlagor indirekt i artikel 6. Förlagorna utvisar otvivelaktigt att intyg skall upprättas för varje nyttjat transportmedel.

67 Kommissionen har vitsordat att det är nödvändigt att den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet samarbetar med den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet. Det var av den anledningen som kommissionen genom skrivelsen av den 15 oktober 1999 upplyste sökanden om namn och adress till den anbudsgivare som tilldelats transportkontraktet.

68 Kommissionen har erinrat om att förordning nr 1955/1999, som är tillämplig på transport av griskött till Ryssland, inte innehåller någon bestämmelse som motsvarar artikel 6 i förordning nr 1135/1999. Det finns således inte någon bestämmelse som skulle kunna utgöra en rättslig grund för att det är den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet som skall stå för kostnaderna för ifrågavarande intyg.

69 Kommissionen har bestritt sökandens argument att sökanden inte kan upprätta intygen. Kommissionen har därvidlag gjort gällande att ingen av anbudsgivarna inom den aktuella upphandlingen, förutom sökanden, har haft några problem med att upprätta erforderliga intyg.

Förstainstansrättens bedömning

70 Det huvudsakliga tvisteföremålet är huruvida sökanden, i sin egenskap av anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet, bland annat är skyldig att på egen bekostnad överlämna intyg beträffande varje transportmedel till Tour Trans, som är den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet.

71 Det är ostridigt att sökanden till Tour Trans vid lastningen av partiet vid kyllagret överlämnat 60 veterinärintyg, inklusive sundhetsintyg, ett ursprungsintyg och ett kvalitetsintyg. Det är vidare ostridigt att Tour Trans med hjälp av sökandens intyg kunde erhålla erforderliga intyg för varutransporten till Ryska federationen.

72 Vidare är det i första stycket i artikel 6 i förordning nr 1135/1999 fråga om fyra olika slag av intyg som skall avlämnas vid lastningen. Enligt ordalydelsen skall intygen upprättas i ett exemplar. I bestämmelsen anges inte någon uttrycklig skyldighet för den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet att överlämna intyg för varje transportmedel som kommer att nyttjas av den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet.

73 Någon sådan skyldighet följer inte heller vare sig av artikel 2 i nämnda förordning, artikel 2,3 eller artikel 5.1 g i förordning nr 111/1999 i dess lydelse

enligt förordning nr 1125/1999. I dessa bestämmelser anges vilka tjänster som skall tillhandahållas av den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet.

74 I tredje stycket i artikel 6 i förordning nr 1135/1999 hänvisas till de förlagor som kommissionen skall översända på aktörernas begäran. Enbart en sådan hänvisning utan föregående angivelse utgör enligt förstainstansrätten inte tillräcklig grund för att den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet skall åläggas ytterligare en skyldighet utöver dem som följer av de tillämpliga bestämmelserna. Nämnda anbudsgivare kan nämligen inte rimligen förvänta sig att dessa förlagor skulle innebära att de åläggs ytterligare skyldigheter. Detta förstärks ytterligare av att de i artikel 6 i förordning nr 1135/1999 omnämnda förlagorna inte fanns på tyska, vilket även kommissionen angett i sin skrivelse av den 15 maj 2002 till förstainstansrättens kansli. Skyldigheten för den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet att överlämna intyg för varje transportmedel som nyttjas av den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet omfattas med andra ord inte av parternas överenskommelse.

75 Kommissionen har i detta avseende gjort gällande att förordning nr 1955/1999, som är tillämplig på transport av griskött till Ryssland, inte innehåller någon bestämmelse som motsvarar artikel 6 i förordning nr 1135/1999. Det har vidare gjorts gällande att det därför inte finns någon rättslig grund för att det är den anbudsgivare som tilldelats leveranskontraktet som skall stå för kostnaderna för ifrågavarande intyg. Dessa argument föranleder emellertid inte förstainstansrätten att göra någon annan bedömning än den som gjorts ovan. Att det saknas dylika bestämmelser i förordning nr 1955/1999 innebär nämligen inte enligt förstainstansrätten att det är den anbudsgivare som tilldelats anskaffningskontraktet som på egen bekostnad skall översända de fyra slagen av intyg för varje avsett transportmedel.

76 Sökanden har således inte underlåtit att uppfylla de kontraktsrättsliga skyldigheter som anges i tillämpliga förordningar. Det saknas därför grund att ålägga sökanden att stå för det i målet aktuella beloppet, det vill säga 13 130,04 DEM.

77 Sökandens förstahandsyrkande skall därför bifallas.

78 Vidare finner förstainstansrätten att dröjsmålsränta skall utgå på kapitalbeloppet från och med den 2 maj 2000, det vill säga den dag då sökanden framställde krav på betalning av förfallet belopp, till och med den dag då full betalning erläggs. Vad gäller frågan vilken årlig procentsats som skall tillämpas på dröjsmålsräntan, finner förstainstansrätten följande. Räntesatsen skall beräknas utifrån den sats som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner och som varit tillämplig vid de olika tidpunkterna under den aktuella tiden, med tillägg av två procentenheter.

79 Mot bakgrund av att förstainstansrätten bifaller sökandens förstahandsyrkande, saknas anledning att pröva andrahandsyrkandet.

Rättegångskostnader

80 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall den bära sin rättegångskostnad och ersätta sökandens rättegångskostnad, i enlighet med dennes yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

1) **Kommissionen skall till sökanden betala 6 713,28 euro jämte dröjsmålsränta på kapitalbeloppet från och med den 2 maj 2000 till dess full betalning erläggs. Tillämplig dröjsmålsränta skall beräknas utifrån Europeiska centralbankens räntesats som tillämpas på huvudsakliga refinansieringstransaktioner och som varit tillämplig under den aktuella tiden, med tillägg av två procentenheter.**

2) **Talan ogillas i övrigt.**

3) **Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Moura Ramos Pirrung Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 oktober 2002.

H. Jung

Justitiesekreterare

R.M. Moura Ramos

Ordförande